

πραχτικούς, αφού ή γραμματική της δημοτικής σε κάθε γραμμή της και στην ουσία της ελληνοποιείται από την γραμματική της αρχαίας. Φυσικό, μιά και είναι μάννα ή αρχαία της σημερινής μας.

\*

Τίποτα δέν υπάρχει πού νά καταστρέψη πιά τελειωτικά την καθαρέβουσα, την κωμωδία. την ανίερη παρωδία πού λέγεται καθαρέβουσα, τ'αφύσικο τέρας, την καθαρέβουσα, τίποτα πιά σίγουρο δέν υπάρχει από μιά ελληνική γραμματική, για νά την ξεπαστρέψη. Τέτοια γραμματική θά την τρέμουνε οι δασκάλοι, γιατί θά σταθῆ ὀλεθρός τους, και γι' αὐτό δέ ζυγώνουνε νά μᾶς την κάμουνε.

\*

Δέ γνωρίζω βιβλίο στην Ἑλλάδα πού νά μιλήθηκε περισσότερο ἀπό τὸ Ταξίδι μου—και πού νά διαβάστηκε λιγώτερο! Ἄν τὸ διαδάζανε, θά περνοῦσε ἀπαρατήρητο. Θόρυθος δέ θά γινότανε κανένας, γιατί θά συμφωνοῦσανε ὅλοι, γεμάτο κοινοτοπίες, καθὼς εἶναι. Ἀρπάζανε μιά λέξη ἀπὸ δῶ, μιά ἀπὸ κει, την τρίτη, ὁ ἀνεμος τοὺς την ἔφερε, την ἄλλη, την ἀκούσανε ἀπὸ κάποιονε πού την ἀκουσε ἀπὸ τὸν τάδε πού την ἀκουσε ἀπὸ τὸ δείνα, και πού νά ξέρω; Συνέπεια, μὲ τέτοιο σύστημα, νά σηκώσουνε πόλεμο.

\*

Τῆ σκέψη τῆ δικῆ μας τῆ γλυκαίνει και την κάνει λαφρῖά λαφρῖά ἢ καθάρια συνειδησή μας. Φυτέβουμε περιβόλι ὅπου ὅλα θά τὰ βρίσκουνε κατόπι χωρὶς κόπο. Τοιμάζουμε, καθιερώνουμε γλώσσα κανονική, ἐγκολομάθητη για τὸ ἔθνος, ἐγκολομάθητη μάλιστα για τὰ παιδιά.

## ΓΛΑΣΤΡΑ

Τὸ δέρνει ὁ ἀγέρας ἄπονα και ὁ γήλιος τὸ χαλώνει. Λιμάνι τοῦ ληστή, φωλιά τ' ἀητοῦ και τοῦ ζωκλέφτη ψηλά εἶν' χτισμένο τὸ χωριὸ μὲς τ' ἄκαρπα τὰ βράχια. Τὰ βήματά μου ἀχοῦν βαριά. Ἔρμα ἔν τὰ στενορρήμια και τὰ κονάκια ἀμίλητα, κλειστά τὰ παραθύρια, βουβές οἱ μάντρες· πουμενά δέν πνέει ζωῆς σημάδι. Λεῖπει δεντράκι πράσινο και πόρτα για τὸν ξένο· κι ἂ θροῖσμα ἀργαλιῶ ἢ λαλιῶς ἀνάκουστα γρικιέται παιδεύει μου τῆ μοναξιά και σφίγγει την καρδιά μου... Μά πέρα στην ἀκροδρομιά νιοποτισμένη γλάστρα ξανοίγω σὲ παράθυρο πού ἐντὸς πυκνοφουντώνει κατσαρωτὸς βασιλικὸς ὄλο δροσιά και νιάτα. Πάνου του βόσκει τῆ χαρὰ μιά χρυσαχτιδα τοῦ ἡλιου κ' ἢ πρασινάδα του εἶν' ξανθιά και ἀνάστα ἢ μυρουδιά του. Κόρη ἄγνωρη, σὲ μάντρεψα γλυκειά κ' εὐωδιασμένη κ' ἐγκάρδια σὲ χαιρέτησα διαβαίνοντας νά φύγω. Και στὰ σταχτιά τὰ ἰσώματα, στ' ἄλικα πάνου βράχια, μὲς τὰ ὀργωμένα μέτωπα, στὰ βυθισμένα μάτια στὰ σφραγισμένα στόματα, κρυφῆ λαχτάρα τρέμει. Τ' ἀρρῦθμιστο και τὸ τραχὶ και τ' ἄγριο τὸ χωριὸ σου ποθεῖ καρδιά πού νά διψᾷ, τραγοῦδι πού ν' ἀνθίζει ποθεῖ και περιμένει σε νά βγῆς νά τὸ μερέψης για νά φουντώσῃ τὸ κλαρὶ και τὸ χαμένο γέλιο.

Μά πρώτα ἀπ' ὅλα ἀναζητᾷ ἀπὸ σὲ τοῦ νοῦ τῆ λάμψη πού εἶν' ἢ κορφή τῆς παρθενιάς, ἢ συντροφιά τῆς ζήσῆς και ὁ δρόμος στὰ γεράματα. Γιατί ἐδῶ κάτω πάντα μακαρισμένη εἶν' ἢ καρδιά πού ὄλο διψᾷ και πίνει, μὰ ὁ νοῦς πού φέγγος σκόρπισε διπλά μακαρισμένος.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

## ΑΠΟ ΤΟ "ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ"

Οἱ αἴρες πού τις ρώτησα, μοῦ εἶπαν, σὲ λίγο φτάνεις Μά τόσο καρτερῶ καιρὸ και ἀκόμα δέν ἐφάνης Και στίς ἐρμιές γυρίζοντας καλῶ σε νύχτα μέρα Κι ἀπ' τὸνομά σου πλημμυρῶ τὸν καθαρὸν ἀγέρα. Κι ὄλο γυρίζω στην ἐρμιά, ψυχῆ καμμιὰ τριγύρου, Βαδίζω κ' ἔχω συντροφιά τῆ μοναξιά τοῦ Ἀπειροῦ, Τοῦ οὐρανοῦ μόνο ἀπάνω μου τὸ ἀθάμπωτο κρουστάλλι Ἄπλώνεται σὰ θάλασσα μὲ δίχως περιγιάλι. Και σὲ καλῶ· κ' ἐκεῖ πού λέω τώρα θά σ' ἀγροικῆσω Τῆς ἐρμιᾶς ὁ ἀντίλαλος ἀκούω νά ἐρχέται πίσω...

Χρόνια, καιρούς, μὲς' στοὺς ἀγρούς ἀνθούς σωρούς μαζεῦσω Και τρέχω ἐδῶ και τρέχω ἐκεῖ και ὀλοῦθε τὰ γυρεύω Τὰ μαῦρα πῶλαμπαν μαλλιά, τὰ πού ἀγαποῦσα τόσο Μὲ τοὺς ἀνθούς πού μάζωξα, για νά τὰ στεφανώσω Μά δέ σὲ βρίσκω και ὁ καιρὸς ὅσο πιζροδιαβαίνει Τόσο γλυκαποθύμητη στὸ νοῦ μου σ' ἀνασταίνει...

Ἄνοιξη πάλι, μὲς' στή γῆ ξυπνᾷν τὰ νέα φύτρα Και ξαναπλάθεται ἢ ζωὴ μὲς' στην παλιά τῆ μήτρα Και μὲς' στή μέρα τῆ γλυκειά πού ἀποθυμῆς ἀφήνει Ὁ Ἥλιος βλογαίει τὰ πλάσματα γεμάτος καλοσύνη Χαρά στους, πού θάπαντηθοῦν μὲς' στῆς ζωῆς τὸ δρόμο Μὲ τῆς ἀγάτης τὸν παλμὸ και τὸ γλυκὸ τὸν τρομό... Μονάχα ἐσὺ δέ φαίνεσαι μὲς' στή χαρὰ τοῦ κόσμου· Φῶς, ἄστραψε και φώτισε τὰ σκότη πῶχο ἐντὸς μου...

Ἄργεριο

KIMΩΝ ΓΑΛΑΖΗΣ

## ΣΟΝΕΤΤΟ

Τοῦ Ρήγα Γκόλφη

Παλιά μου ἀγάτη, μέρες πού θωροῦσα για πάντα πιά σθησμένες, ἦρθαν πάλι μὲ πλέριο φῶς, χαρὲς πού ἀναδιψοῦσα τις βρῆκα στην ὀλόθερμη σου ἀγκάλη.

Ἦ, νά! τὰ ρόδα στὸ παλιὸ ἀνθογάλι, πού ἀρρωστα νά ρέβουν τὰ θαρροῦσα, παίρνουν ζωὴ· γυρνάει σὲ παρακάλλι τοῦ γκινόνη ὁ θρήνος· τὸ πού ἀγαποῦσα

Ἦ, νά! τὸ βρίσκω πλάι σου και παύει ὁ δρόμος μου ὁ ἀτέλιωτος· σιμά σου ἀποσταμένος γέρνω· φλόγα ἀνάβει

θεόρατη ἢ ἀγάτη στην καρδιά μου και μέσα στην ὀργῆ γλυκειά ματιά σου θωρῶ νά καθαφτίζεται ἢ χαρὰ μου.

Δ Ἐ κάδα

ΔΑΚΑΙΟΣ